

си въ всякъ случкъ; защо-то ако бы чрезъ мое негрі-
женіе загине нѣкоя моя овца душевно, или тѣлесно,
тогава, о—тогава азъ трѣба да пролѣѣ и самъ-тъ
си кръвъ, съ коѣ-то само могъ да умыѣ грѣхъ-тъ
си“. Тѣй приказваше той отъ уста, амъ ще ли го
направи? Богъ знае.

Съ такыва утѣшителны мысли, нашій юнакъ
Петръ слѣдваше пѣтя си къмъ Варнѣ. Съ надѣждъ
за добръ сполукъ; слѣдъ два дни, най сѣтнѣ той
стигва. Тукъ безъ да распытва за Василя, унѣти ся
право къмъ митрополіѣ-тъ.

Владыка-та подлесиѣтъ сѣдѣше си на дибель
миндеръ, съ дѣлѣкъ чубукъ въ рѣцѣ; той надуту
пушеше и пускаше кѣлба, кѣлба дымъ и ся нади-
гаше, като че и той заедно съ тѣхъ ся възнася....

— Що е сыно, запыта владыка-та Турскы, като
изглѣда Петра отъ връхъ до петѣ.

Петръ испърво му разказа чій е сынтъ и отдѣ-
пѣтува; послѣ едно по едно сичкы-тъ злощастія и
упостощеніе на село-то имъ; бащина и майчина му
смерть и дѣто Татари-тъ откраднахъ згодениѣ-тъ
му Станкъ.

— Една само тѣжъ утѣха ми остана, Владыко
свѣтый, произнесе Петъръ, като ся просълзи и по-
коленичи предъ него,—за това сега като нашъ баща,